U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce Janssen Pharmaceutica N. V.,** se sídlem Turnhoutseweg 30, Belgie, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, advokátem se sídlem v Praze l, Národní třída 32, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví,** se sídlem v Praze 6 – Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci částečného výmazu slovní ochranné známky „RISPEN“ z rejstříku ochranných známek, **t a k t o :**

Žaloba **s e o d m í t á .**

Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 30. 1. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2001, č. j. O 129573, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 8. 2001 ve věci návrhu na částečný výmaz ochranné známky č. 211586 ve znění „RISPEN“ z rejstříku ochranných známek.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle ustanovení § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zvláštním zákonem je občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), který v ustanovení § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů a nabylo-li takové rozhodnutí právní moci, může být tatáž věc

projednána na návrh v občanském soudním řízení. Tato právní úprava má zajistit účastníkům v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení před správními soudy.

Protože z citovaných ustanovení vyplývá, že rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy soudům, které postupují podle o. s. ř., je nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán o věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní, neboť to je podstatné pro vymezení hranice věcné příslušnosti mezi soudy obecnými a správními.

Řešení dualismu práva soukromého a veřejného je problémem „novým“ v tom smyslu, že právní řád v minulých 50-ti letech tuto otázku záměrně opomíjel, protože z politických a mocenských důvodů nebylo fakticky respektováno dělení práva na soukromé a veřejné. I když platné právo uznává rozdíl mezi právem soukromým a veřejným, přesná definice zřejmě nikdy neexistovala. V této souvislosti nelze také opomenout, že některá právní odvětví, např. právo pracovní nebo sociální, nemůžeme bez zbytku zařadit do žádné z těchto kategorií, a to proto, že prvky soukromoprávní a veřejnoprávní jsou často v praktickém životě úzce propojeny a prolínají se. To ale nic nemění na tom, že dělení na právo veřejné a soukromé je stále funkční.

V daném případě rozhodoval žalovaný o výmazu ochranné známky podle ustanovení § 25 zákona č. 137/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Pravomoc žalovaného jako ústředního orgánu státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů) rozhodovat mimo jiné o poskytování ochrany na ochranné známky vyplývá z ustanovení § 2 písm. a) citovaného zákona. Přesto, že v tomto ani v jiném zákoně není obsažena legální definice pojmu průmyslového vlastnictví, představuje tento pojem podle právní teorie souhrn zvláštních absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově (tj. opakovaně hospodářsky) využivatelným a jejich právní ochranu. Předmětem průmyslového vlastnictví (tedy zvláštních absolutních práv, resp. zvláštní právní ochrany) jsou podle tohoto vymezení vynálezy, užitné a průmyslové vzory, topografie polovodičových výrobků a odrůdy rostlin a dále jsou to ochranná označení – ochranné známky, označení původu a zeměpisná označení a obchodní firmy. Protože ochranná známka je statkem nehmotné povahy, která jako součást průmyslových práv je podřaditelná pod pojem duševního vlastnictví, lze ji považovat za jinou majetkovou hodnotu. Podle ustanovení § 118 odst. 1 o. z. jsou předmětem občanskoprávních vztahů nejen věci, ale i, pokud to jejich povaha připouští, práva a jiné majetkové hodnoty. Tyto hodnoty jsou tak nepochybně způsobilé být předmětem občanskoprávních vztahů. Lze proto učinit závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů. Na soukromoprávním charakteru práv průmyslových nemění nic ani skutečnost, že pro průmyslové vlastnictví je typické prolínání veřejnoprávních aspektů, když nakládání s nimi je podřízeno předpisům veřejného práva a navíc jsou chráněny nejen prostředky práva soukromého, ale i práva veřejného. Z výše uvedených důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodování o ochranných známkách je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromé věci, Nejvyšší správní soud návrh žalobce v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl. Žalobce může podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u místně příslušného okresního (obvodního) soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., když žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u přípustné opravné prostředky**.**

V Brně dne 27. května 2003

JUDr. Eliška C i h l á ř o v á
předsedkyně senátu